Recensie: Final Destination Bloodlines ****

Kinepolis Antwerpen
maandag 19 mei 2025

foto © Eric Milner

Recensie:
Lang geleden dat we nog zo gebulderd hebben van het lachen in de cinema! Het moet zijn dat we blijkbaar ook wel wat houden van een behoorlijke dosis leedvermaak, dat we het zo waar voelen aan onze buik achteraf. De bovennatuurlijke horrorfilm Final Destination Bloodlines is dan ook gewoon briljant en hilarisch tegelijkertijd.

We zijn 1968 in Final Destination Bloodlines wanneer Iris Campbell (Brec Bassinger) een verrassing van formaat krijgt van haar vriendje. Hij neemt haar namelijk mee naar de openingsavond van de Sky Tower, een restaurant dat zich op de top van een gloednieuwe toren bevindt. Iris' vriendje haalt een ring boven om haar ten huwelijk te vragen. De jonge vrouw voelt aan dat er iets niet pluis is. Het gebouw werd vijf maanden vroeger opgeleverd dan gepland, wat ze onder andere al verdacht vindt…
Ze ziet een kind spelen met een muntstuk die in de luchtcirculatie belandt. En verder valt er een stukje kristal van een luchter op de glazen dansvloer die een barstje veroorzaakt. De doorschijnende vloer begeeft het, en vervolgens de ganse constructie. Heel veel mensen vallen zo naar beneden, de rest zal in de fik vliegen, en enkel een kind dat omdat het een kind is claimt als eerste naar beneden te mogen gaan via de trap zal uiteindelijk beneden geraken tot een piano hem tot moes reduceert. Om kort te gaan: iedereen sterft. Dat is wat de universiteitsstudente Stefani Reyes (Kaitlyn Santa Juana) constant als nachtmerrie beleeft, maar niet alleen 's nachts. Ook tijdens de les wanneer ze wakker wordt in de klas en het uitschreeuwt. Haar prof reageert droog: "Vector multiplication is scary but it's not that scary." Heerlijk.
In Final Destination Bloodlines is Stefani dus doodop omdat ze al lang niet meer goed slaapt en ook haar roommate heeft het stilaan gehad met al die nachtmerries van haar. Wanneer Stefani een waarschuwing krijgt omdat haar punten zakken en haar studie er dus onder begint te lijden waardoor ze haar studiebeurs kan verliezen, grijpt ze in. Ze wil dan ook haar grootmoeder aan moeders kant die Iris (Gabrielle Rose) heet, ontmoeten om antwoorden te krijgen waar die nachtmerrie vandaan komt.
Wat blijkt? In 1968 heeft de vrouw ervoor gezorgd dat de dood niet kon toeslaan. Ze slaagde erin te voorkomen dat de toren en het restaurant zou neerstorten en vele slachtoffers zou maken. Gevolg is dat al die mensen zich hebben weten voortplanten en de stamboom van die families verder is gegaan. Met andere woorden, de dood kreeg door Iris knap wat werk om die stambomen uit te vagen en dus uiteindelijk recht te zetten wat Iris voorkwam.
Maar, zo heeft Iris berekend in Final Destination Bloodlines, nu is het wellicht de beurt aan haar bloedlijn. Ze

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

voorspelt dat haar familieleden, inclusief Stefani, zullen sterven. Hoe en wat de gevaren zijn, heeft ze getekend in een boek. Vermijden dat de dood de ganse familie zal uitroeien, kan door zelf een moord te plegen of terug tot leven te komen na reanimatie. Maar, je solt beter niet met de dood, want anders kan het een vieze boel worden…

Zeker, we zouden kunnen beginnen muggenziften dat de dood er kennelijk wel heel lang over deed om komaf te maken met zo veel bloedlijnen, terwijl ie er wél een moordend tempo op nahoudt als het om Iris' bloedlijn gaat. Maar kijk, dit soort film mág gewoon niet over geanalyseerd worden. Dat zou de fun gewoon bederven.

Héérlijk is de soundtrack die gekozen werd voor Final Destination Bloodlines, die een extra laag humor toevoegt. Wanneer we in Stefani's nachtmerrie de genodigden massaal naar beneden zien vallen, wordt die scène bijvoorbeeld begeleid door 'Raindrops keep fallin' on my head'. Na een splatterscène volgt op de tonen van 'Escape (The Piña Colada Song)' een beeld van een keukenrobot met daarin een roodkleurige smoothie. Maar het meest ironisch wordt het wanneer we 'Stronger What Doesn't Kill You)' van Kelly Clarkson horen en het personage dat we dan te zien krijgen, wel degelijk een vreselijke dood sterft.

In 4DX is het helemaal een feest om Final Destination Bloodlines te zien. Dat heeft met het hoge amusementsgehalte en de actie te maken zodat je onder andere bij de beginscène je als het ware in een pretparkattractie waant. Alleen al de spanning die stevig opgebouwd wordt wanneer Iris de lift van de Sky Tower naar boven neemt, en de ganse nachtmerriescène zijn zo leuk, dat we dit format absoluut durven aanraden. Deze beleving vormt gewoon een absolute meerwaarde.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.